

ZALÁN TIBOR

Idegen ébredés

Elfáradok
mire elérek
a reggelig Az
átvirrasztott
hajnalok megtörnek
meggyötörnek
fölemelnek a ritka
levegőbe és puhán
hidegen visszaadnak
ájultan a földnek
Nincs erőm
hogyan elfelejtsem
nincs hová
elég hatalmam
hogyan ne halljam
a már beomlott
tárnák sikoltását
S kik körülvesznek
sem tudják mennyire
egyedül tartom magam
eltartom mindentől
mindenkitől
az efféle bajban
Régtől élek
így magammal
mint idegennel
pedig ki sem bánt
és senki sem ver
Nagy dög hever
el bennem
cipelem Nehéz
De már tudom
idegennek kell lennem
idegeimben Idegenemben

Nyugodt óráimban
hűvösen tolom félre
a homályból váratlan
kiforduló csontokat
melyekhez annyi múlt
tapad amennyit rárakott
egy pillanatra
hirtelen még meglobbant
élet
Hold ingája vágja szét
a lüktető eget
Irgalmat megváltást
már sehonnan remélhetek
A sárga ház felől
árnyék integet
És megint a hajnal
Készülődöm
És megint a sötét szaga
Készülök
És megint
felgomolygó súlyos fellegek

Tűnődve és szelíden

Elengedek mindenkit
és elfelejtek mindent
Teszem ezt megbékélve
tűnődve és szelíden
S nem haragszom senkire
akiket én bántottam
Üres égbe bámulok
és hogy mire jutottam
nem látom meg Hó szakad
befödi az utakat
Nincs már vissza semerre
Sehová Elengedve

[Elengedtem mindenkit...]

Elengedtem mindenkit
de szól egy nóta
valaha meghallottam
és szól azóta
csöndes nem is bánatos
és nem az enyém
valaki azt énekli
már nincsen remény

Erőviszonyok

Egy szál karddal állsz
ki s ők golyókkal lőnek
Nem hős vagy - balek